

ע"פ 9908/01/18 - מדינת ישראל נגד יורם מימון

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 9908-01-18

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
יורם מימון
ע"י ב"כ עו"ד טליה רם

המערער
נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט) מיום 21.11.17 בת"פ 33442-02-14.

כללי

1. המשיב הורשע על יסוד הודאתו בפגיעה בפרטיות, הטרדה, ואיומים, ונדון לשישה חודשי מאסר על תנאי על העבירות בהן הורשע, התחייבות להימנע מעבירה בסך 5,000 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪. הערעור מופנה כנגד קולת העונש.

2. ואלה המעשים בהם הורשע המשיב: במהלך שנת 2011 ליווה המשיב את המתלוננת כיועץ בעת שהיתה בהליכי גירושין. לאחר גירושה, ביקשה המתלוננת להפסיק את הקשר עם המשיב, אך הלה סירב. בתקופה שבין חודש נובמבר 2011 לחודש פברואר 2012 הטריד המשיב את המתלוננת באופן תדיר באמצעות שיחות טלפון ומסרונים, התקשר לבעלה לשעבר ואיים על המתלוננת כי יתאבד ויפגע בה. ביום 27.2.12 חיכה המשיב למתלוננת בחנית ביתה, כפי שאיים קודם לכן, עלה אחריה לביתה ודפק על דלתה, ולאחר שהמתלוננת אמרה לו כי הזמינה משטרה, ירד לרכבו, התקשר למתלוננת והמתין ברכבו עד שנתפס.

טענות הצדדים

עמוד 1

3. המערערת טוענת כי שגה בית משפט קמא בקבעו מתחם ענישה המתחיל ממאסר מותנה, ועותרת לקביעת מתחם ענישה גבוה יותר, למיקום המשיב ברף האמצעי של המתחם ולהטיל עליו עונש של מאסר לריצוי בפועל. לעמדת המערערת, עונשו של המשיב משדר מסר סלחני, פוגע ביכולת ההרתעה ואינו משקף את החומרה הראויה והמתבקשת לעבירות בהן הורשע. לטענתה, מעשיו של המשיב פגעו באופן קשה באוטונומיה של המתלוננת, בפרטיותה ובתחושת הביטחון שלה. הצטברות המעשים, תדירותם והתעוזה שבה ביצעם המשיב - מעצימים את הפגיעה בערכים המוגנים. לעמדת המערערת, בית משפט קמא הקל עם המשיב מתוך התחשבות בבעיות נפשיות אותן ייחס לו מבלי שבדק אותן. כמו כן, למשיב עבר פלילי, הכולל הרשעות קודמות בעבירות סמים והחזקת נשק, באופן המלמד על כך שהמשיב אינו אדם נורמטיבי וכי הוא נעדר מורא מהחוק. בנוסף, בית משפט קמא ייחס משקל יתר לנסיבותיו האישיות של המשיב, בין היתר, היותו אח שכול הסובל מפוסט טראומה ובכך שלקח אחריות על מעשיו. ברם, לטענת המשיבה, המשיב ניהל את התיק הנדון עד סופו ואינו זכאי להקלה כמי שבחר להודות ולחסוך זמן שיפוטי, שכן לקיחת האחריות מצדו הגיעה בשלב מאוחר מאוד של ההליך, לאחר שהמתלוננת העידה בקושי רב על האירוע ובטרם נשמעו סיכומים. המערערת הוסיפה כי כתב האישום הוגש באיחור בשל עומס.

4. ב"כ המשיב עותרת לדחיית הערעור וטוענת כי העונש שנגזר על המשיב הוא סביר, תוך התחשבות בנסיבות המקרה, נסיבותיה של המתלוננת, נסיבותיו האישיות של המשיב, הפגמים שנפלו בניהול החקירה עצמה והשיהוי בן השנתיים שבהגשת כתב האישום. המשיב לא הכחיש את שליחת המסרונים, אך בחר לנהל משפטו נוכח עבירת החזקת הסכין, שהיתה העבירה העיקרית, ובסופו של דבר זוכה מעבירה זו. בשני מועדי דיונים שני עדי התביעה לא התייצבו, וההליך התארך מטעמים שאינם תלויים במשיב. נטען כי היתה חשיבות לשמוע את עדות המתלוננת, כיוון שבית משפט קמא התרשם שהיא עצמה שלחה מסרונים כפולים ולא ברורים למשיב והיא הודתה שכתבה לו כי הוא "המלאך שלה". עוד נטען כי הנזק לו טוענת המערערת אינו מחייב פיצוי. המערערת בחרה שלא להמציא תצהיר נפגעת עבירה מטעם המתלוננת. מדובר בשוטרת עם ותק של 15 שנים, שלא חשבה להוציא צו הרחקה ולא הגישה תלונה אלא רק ביום 27.2.12. המתלוננת הצהירה כי כיום המקרה אינו מענין אותה עוד. לענין מצבו הבריאותי של המשיב, נטען כי המציא אישור מהמרפאה לבריאות הנפש בביה"ח הלל יפה, לפיו הוא מטופל שם מאז חודש מאי 2011, דהיינו, במשך 7 שנים, והוצגה רשימת התרופות אותן הוא נוטל. כמו כן, בית המשפט יכול היה להתרשם בעצמו ממצבו הנפשי של המשיב. באשר לעברו הפלילי, נטען כי מדובר בעבירות שאינן ממין הענין אשר התיישנו, למעט עבירת אחזקת הנשק, שהתבררה כהחזקה באקדח להזנקת ריצות. הסנגורית טענה גם לקיומם של מחדלי חקירה במשטרה שפגעו בהגנתו של המשיב, בהם יש להתחשב לקולה בגזירת העונש, עד כדי חריגה לקולה ממתחם הענישה. לבסוף נטען כי הכלל הוא כי התערבות ערכאת הערעור שמורה למקרים חמורים וחריגים, שעליהם לא נמנה המקרה דנן.

דין

5. מעשיו של המשיב חמורים. אין מדובר באירוע בודד אלא בהתגרות ממושכת מצדו, שזרעה פחד ובהלה במתלוננת ושבשה את אורח חייה. הצטברות המעשים והתדירות בה נעשו מעלים את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים. כמו כן, הודאתו של המשיב באה בשלב מתקדם של ההליך ולאחר שנשמעה עדותה של המתלוננת. יחד עם זאת, המערערת, מצידה, בחרה לנהל הוכחות גם ביחס לעבירת החזקת סכין, ממנה חזרה לאחר שנשמעה עדות המתלוננת ולא בשלב מוקדם יותר. לחובת המשיב נזקף גם עברו הפלילי, הכולל ארבע הרשעות, האחרונה בהן משנת 2017. אמנם, מדובר בהרשעות שאינן ממין הענין, אך עברו הפלילי של המשיב מלמד כי עונשי המאסר המותנים שהוטלו עליו ארבע פעמים לא הרתיעו אותו. מנגד, לזכות המשיב עומדת הודאתו במיוחס לו, גם אם בשלב מאוחר שהביאה במידת

מה לחיסכון בזמן שיפוטי, והאחריות שלקח על המעשים. כמו כן, יש להתחשב לקולה בכך שכתב האישום הוגש בשיהוי של כשנתיים ובזמן שחלף מעת ביצוע העבירות. באיזון כלל שיקולי הענישה נתן בית משפט קמא משקל רב למצבו הנפשי והאישי הקשה של המשיב וקבע כי לא יוכל להתאים לענישה מוחשית בדרך של שירות לתועלת הציבור. באיזון הכולל, נראה כי בית משפט קמא שקל היטב את כלל השיקולים הצריכים לעניין, ואף אם הקל עם המשיב, לא מצאנו כי נפלה טעות בהחלטתו.

לפיכך, הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' טבת תשע"ט, 12 דצמבר 2018, במעמד ב"כ המערערת, ב"כ המשיב והמשיב בעצמו

שירלי רנר,
שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד